

не лѣпо ще бѣде, отъ една страна, правственността да изисква щото единъ источникъ на животъ да стане источникъ на смъртъ; и, отъ друга, медицината, като говори въ името на здравието, не може да отиде противъ естеството, което, изисква щото жената, ако може, да дава на дѣтето си отъ своето млѣко, а, ако не може, по нѣ да дава нѣжнитѣ си милувания и неуморимитѣ си грижи. Единъ остроуменъ и деликатенъ критикъ, като тълкува мнѣнието на Руссо по този въпросъ, право казва: „Въ майката има двѣ нѣща, млѣкото на кърмачката и любовта на майката. Руссо иска едното, за да има другото. Кърмението е по малката майчина длъжностъ. Има много жени които сж добри кърмачки, а лоши майки; нѣжнитѣ имъ сж пълни, а сърдцето праздно. Отъ друга страна, има много жени които сж лоши кърмачки, а твърдѣ добри майки, т. е. които обичатъ люлката на дѣтето си, първитѣ му стѣпки, първитѣ му усмивки и първитѣ му бърборения; които отстѣпватъ на кърмачката само кърмението и които си запазватъ другитѣ грижи, грижи благородни, понеже тѣ сж знакъ на една сладка и голѣма длъжностъ изпълнена съ търпение.“ Тѣзи грижи сж истинската длъжностъ на майката. Каква нужда има да казвамъ длъжностъ, когато тя е едно удоволствие толкова приятно, и когато майката има повече нужда да се въздържа отъ колкото да се насърдчава въ прѣданността ѝ къмъ дѣтето? Но, ако най сетнѣ забрави че е удоволствие, тя трѣбва да си припомни че е нейна длъжностъ; а, ако за злощастие почувствува сърдцето си затворено, тя трѣбва